

lige. Det maa være en Vejledning for os her.

Af den tidligere Tale blev Penge-spørgsmaalet omtalt. Mig forekommer det unægteligt, at naar man ser paa de store Ting, der nu i det hele taget er gennemført med Hensyn til Kirkens Nyordning, er Dissensen om dette Penge-spørgsmaal en saare ringe Ting. Men det vilde efter min Mening betyde Smaa-lighed, hvis man fra dette høje Tings Side vilde modsætte sig den Udgift, der er Tale om. Jeg vil da ogsaa erindre om, at en Grundlovsparagraf tilsiger Folkekirken økonomisk Støtte. Naar det nu er saadan, at det væsentlige af det, der bruges til Folkekirkens Drift kommer ind paa anden Maade, men Bispeembederne, som der her er Tale om, i særlig Grad er Udtryk for Statens Tilskud til vor Folkekirke, og det i Virkeligheden er ganske notorisk og historisk, at Staten har tjent store Summer paa Inddragelsen af Bispetienden, skønt den allerede i 1536, da denne Inddragelse foregik, forpligtede sig til at anvende denne Tiende til Bedste for Kirken, forekommer det mig unægtelig at være Udtryk for en udpræget Smaalighed, hvis man vil nægte at bevilge de Penge, her er Tale om, til Oprettelse af det nye Stift, saaledes at det kan faa en Form, der er sagligt forsvarlig.

Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa, at Sagen desværre har faaet en anden, en politisk Side. Først og fremmest synes det, som om man fra to Partiers Side i dette høje Ting griber enhver Lejlighed til at vise Uvillie mod Kirken. Det saa vi ogsaa ved Behandlingen af Ægteskabslovsforslaget gennem de Udtalelser, der kom frem overfor noget, der gav Udtryk for Følelser og Meninger fra Kirkens Side. Det kan neppe nægtes, at naar man stiller sig, som man her har gjort, fra de to Oppositionspartiets Side, er ogsaa det Udtryk for, at man ønsker at vise Kirken saa lidt Hensynsfuldhed som overhovedet tænkeligt. Erindres videre de Udtalelser, der kom frem i Oppositionspressen i Anledning af den Afstemning, der fandt Sted her ved tredie Behandling, synes det heraf at fremgaa, at der er en Del Medlemmer i dette høje Ting, der dermed vil berede den nuværende Regering et politisk Nederlag. Det maa de naturligvis selv om, dog burde vel ærede Medlemmer indenfor Partiet Venstre efter min Mening nøje overveje, om de vil være med at bidrage til en saadan Situation. Men for os Konservative er det

ganske klart, at hvis man fra Venstres Side stiller sig paa en saadan Maade, at Resultatet kan fortolkes som Uvenlighed overfor Kirken, skal det ikke bidrage til eller lette Samarbejdet paa andre Punkter, hvor Samarbejde ellers forekommer mig at staa som noget ønskeligt og væsentligt.

Hvad angaar Forslaget i den Skikkelse, som Landstinget har givet det, kan jeg paa mit Partis Vegne fuldt ud tiltræde det. Lovforslaget er netop i den Form, det nu har faaet, et Udtryk for de Tanker, jeg fremsatte allerede ved anden og tredie Behandling, idet jeg mente, det var rimeligt at tage Hensyn til, at Lolland-Falster Stift er lille i Omfang, og forsøge Gennemførelsen af en Sammenlægning af et mindre Stykke af Sjællands Stift med Lolland-Falster Stift, men vel at mærke, paa den Betingelse, at det ved Forhandling med Beboerne mulliggørest at opnaa Tilslutning til det. Jeg maa i Modsætning til den ærede Ordfører for Flertallet (Moltesen) mene, at det, der siges her i Landstingets Affattelse, ikke i mindste Maade foregriber noget med Hensyn til denne Deling. Der staaer udtrykkeligt: „samt om en Del af nævnte Stift — i bekræftende Fald hvilken — skal henlægges til Lolland-Falster Stift.“ Det vil med andre Ord sige, som det ogsaa blev sagt af det ærede Medlem Hr. Lillelund, at det overlades til nærmere Bestemmelse ved kgl. Anordning, og selvfølgelig var Forudsætningen for Landstingets Flertal, som stemte derfor, hvad der ogsaa blev udtalt, at der skal føres Forhandlinger med Befolkningen om, hvorvidt man ønsker, at Dele af Sjællands Stift skal lægges ned til Lolland-Falster Stift, eller hvad det nu skal kaldes. Det forekommer mig, at Navnet er et ganske underordnet Spørgsmaal. Det vil man meget nemt kunne faa ordnet. At anføre det som et sagligt Argument i denne Sammenhæng, er i alt Fald af saare ringe Betydning.

Det blev fremhævet af den ærede Ordfører for Flertallet, at naar man oppe i Norge havde saadanne udstrakte Stifter, saa maatte vi ogsaa kunne nøjes med saadanne her. Men her maa jeg gøre opmærksom paa, at der netop i Øjeblikket er en meget stærk Bevægelse fremme i Norge for at faa Stifterne delt, og Spørgsmaalet om Agder Stift er allerede taget op til Behandling. Akkurat det samme staaer de overfor i Sverige; der har der været noget lignende paa Tale.

Jeg vil tillade mig paa mit Partis Vegne varmt og indtrængende at anbefale